Шаліла буря. Грім за громом
У землю з луском бив з небес,
І, мов відорваний з припону
Якийсь казочний лютий пес
Встікався, зливсь над моїм домом.

А блискавки, неначе змії
Пекельні, вились по землі
І витягали ясні шиї,
В небеснім ковані вогні.
А темрява — хай господь криє!

Здавалося, хвилина суду
Прийшла і наблизився час,
Коли без праці і без труду
Земля і небо, світ і люди
Пропадуть в безвістях нараз.

Та не пропали. Прогриміли
Над світом громи. Перейшла
Весняна буря. Лиш шуміли
Дощу краплини й до вікна,
Як мухи, билися, бриніли.

Отак і молодість минеться,
Як тая буря навесні.
Погаснуть очі, карк зігнеться
І вже не випрямиться, ні!
Огонь погасне й не займеться.

І тільки в північну годину,
Коли тебе покине сон,
З жалем спімнеш минулу днину,

І спомини у ту хвилину
Роєм ударять до вікон.